

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2014 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gorzowie Wielkopolskim
w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia WSA Adam Jutrzenka – Trzebiatowski (spr.)
Sędziowie	Sędzia WSA Jacek Jaśkiewicz Sędzia WSA Michał Ruszyński
Protokolant	st. sekr. sąd. Agata Przybyła

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 października 2014 r.
sprawy ze skargi Prokuratora Rejonowego w Gorzowie Wlkp.
na uchwałę Rady Gminy Santok
z dnia 31 marca 2014 r., nr XXXVII/293/2014
w sprawie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy Santok (Dz.
Urz. Województwa Lubuskiego z 1 kwietnia 2014 r. poz. 800)

- I. stwierdza nieważność § 14 ust. 2 pkt 1b w części dotyczącej sformułowania „psy duże” i § 9 zaskarżonej uchwały,
- II. stwierdza, że zaskarżona uchwała w części opisanej w punkcie I wyroku nie podlega wykonaniu.

na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

15. PAŹ. 2014
dnia podpis

UZASADNIENIE

Rada Gminy Santok dnia 31 marca 2014 r. - działając na podstawie art. 4 ustawy z 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (tekst jednolity - Dz. U. z 2013 r. poz. 1399 z póź. zm. - określanej dalej jako u.u.p.c.g.), art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity : Dz. U. z 2013 r. poz. 594 z późn.zm. określanej dalej jako u.s.g.) oraz art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych (tekst jednolity - Dz. U. z 2011 r. Nr 197, poz. 1172 z późn. zm.) - po zasięgnięciu opinii Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Gorzowie Wlkp., podjęła uchwałę nr XXXVII/293/2014 w sprawie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy Santok. Uchwała ta została opublikowana w Dzienniku Urzędowym Województwa Lubuskiego z dnia 1 kwietnia 2014 r. pod poz. 800 i weszła w życie zgodnie z § 21 uchwały z dniem 1 lipca 2014 r.

Dnia 12 września 2014 r. do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wlkp. wpłynęła skarga Prokuratora Rejonowego w Gorzowie Wlkp. , którą zaskarżono wyżej wymienioną uchwałę w części obejmującej § 9 pkt 1.1, 1.2 i 1.3 oraz § 14 pkt 2.1.b w zakresie obejmującym sformułowanie „psy duże” z uwagi na obrazę §§ 21, 24 i 25 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad Techniki Prawodawczej” (Dz. U. z 2002 r. nr 100 poz. 908 określanego dalej jako r.w.t.p.) poprzez ustalenie w rozdziale III w § 9 pkt 1.1, 1.2, 1.3 innych wymagań wynikających z wojewódzkiego planu gospodarki odpadami, które nie spełniają warunków wynikających z przepisów powołanego rozporządzenia oraz zamieszczenie w § 14 pkt 2.1.b pojęcia „psy duże”, które to pojęcie nie jest używane w ustawie o ochronie zwierząt (Dz.U. z 2013 r. poz. 856) i może powodować trudności interpretacyjne, których nie sposób usunąć.

Na tej podstawie Prokurator - powołując się na przepis art. 147 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (dz. U. z 2012 r. poz. 270 ze zm. określanej dalej jako p.p.s.a) - wniósł o stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały w części obejmującej § 9 pkt 1.1, 1.2 i 1.3 oraz § 14 pkt 2.1.b.

W uzasadnieniu skargi skarżący podkreślił, iż zaskarżona uchwała powinna zwiierać wymagania wynikające z wojewódzkiego planu gospodarki odpadami, jednakże rozdział III tej uchwały wadliwie realizuje upoważnienie ustawowe w tym

zakresie. Kwestionowany przepis § 9 uchwały nie spełnia wymagań wynikających z zasad techniki prawodawczej, bowiem ma charakter jedynie postulatywny i stanowi rekapitulację postanowień zawartych w wojewódzkim planie gospodarki odpadami obowiązującym na terenie województwa lubuskiego uchwalonego uchwałą nr XXX/280/12 Sejmiku Województwa Lubuskiego z dnia 10 września 2012 r. wraz z załącznikiem nr 1. Ponadto przepis § 14 pkt 2.1b uchwały wskazuje, że osoba utrzymująca zwierzę domowe, zobowiązana jest w odniesieniu do psów, prowadzić je na terenach przeznaczonych do wspólnego użytku w nałożonym na pysk kagańcu, przy czym zapis ten dotyczy psów agresywnych i dużych. Skarżący wskazał, iż wprowadzenie odtworzenie znaczenia pojęcia „psa agresywnego” jest możliwe przez odwołanie się do zapisu rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 28 kwietnia 2003r. w sprawie wykazu ras psów uznanych za agresywne (Dz. U. z 2003 r. nr 77 poz. 687 określanego dalej jako rozporządzenie MSWiA z dnia 28 kwietnia 2003 r.). Jednakże określenie znaczenia pojęcia „psa dużego” nie jest już określeniem używanym przez ustawę o ochronie zwierząt, zaś odtworzenie jego znaczenia może powodować trudności interpretacyjne.

Przy czym zaznaczyć należy, iż prawidłowe określenie zaskarżonych przepisów winno być „§ 9 ust. 1 pkt 1,2,3” (choć organ uchwałodawczy wykazuje się niekonsekwencją oznaczył bowiem ust.1, w sytuacji, gdy brak jest dalszych ustępów) oraz „§ 14 ust. 2 pkt 1 b”.

W odpowiedzi na skargę organ uznał zasadność skargi w zakresie żądania stwierdzenia nieważności § 14 ust. 2 pkt 1 zaskarżonej uchwały w części dotyczącej sformułowania „psy duże”. Natomiast w odniesieniu do żądania stwierdzenia nieważności § 9 zaskarżonej uchwały wniósł o oddalenie skargi wskazując, iż między uchwałą a wojewódzkim planem gospodarki odpadami nie ma zależności hierarchicznej . Wojewódzki plan zagospodarowania odpadami jest bowiem aktem prawa wewnętrznego o charakterze planistycznym, a tym samym w regulaminie utrzymania czystości i porządku w gminie nie może być ujęty inaczej niż w charakterze postulatów (celów).

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje :

Stosownie do treści art. 1 § 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153, poz. 1269 ze zm.), sądy administracyjne

sprawują wymiar sprawiedliwości poprzez kontrolę działalności administracji publicznej. Kontrola taka sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej (art. 1 § 2 tej ustawy).

Zakres kontroli administracji publicznej obejmuje także orzekanie w sprawach skarg na akty prawa miejscowego oraz inne akty organów jednostek samorządu terytorialnego (art. 3 § 1 w związku z § 2 pkt 5 i 6 p.p.s.a.)

Przedmiotem kontroli w niniejszej sprawie jest wskazana na wstępie uchwała Rady Gminy Santok ustanawiająca regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie gminy Santok.

Zaskarżony regulamin stanowi niewątpliwie akt prawa miejscowego, na co wskazuje wprost treść art. 4 ust. 1 u.u.c.p.g. Zatem zgodnie z art. 3 § 2 pkt 5 p.p.s.a. jest aktem podlegającym kognicji sądów administracyjnych.

Skarga na wyżej wymieniony akt została złożona przez Prokuratora, który w myśl art. 53 § 3 p.p.s.a. nie jest ograniczony żadnym terminem w zakresie wniesienia skargi na akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego, a na mocy art. 5 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (t.j. Dz. U. z 2011 r. Nr 270, poz. 1599 ze zm.) uprawniony jest do wniesienia skargi na uchwałę organu jednostki samorządu terytorialnego do sądu administracyjnego, bez konieczności uprzedniego wezwania organu do usunięcia naruszenia prawa.

Zatem uznać należało, iż spełnione zostały wszystkie przesłanki umożliwiające sądowi merytoryczne rozpoznanie niniejszej sprawy.

Zgodnie z art. 147 § 1 p.p.s.a. sąd uwzględniając skargę na uchwałę lub akt, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6 p.p.s.a., stwierdza nieważność tej uchwały lub aktu w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie ich nieważności. Co do zasady nie stwierdza się nieważności uchwały lub zarządzenia organu gminy po upływie jednego roku od dnia ich podjęcia, ale wyjątek stanowi w tym względzie akt prawa miejscowego (art. 94 ust. 1 u.s.g.).

Zaskarżona uchwała wydana została na podstawie art. 4 ust. 1 u.u.c.p.g. zgodnie z którym rada gminy, po zasięgnięciu opinii państwowego powiatowego inspektora sanitarnego, uchwała regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie gminy, zwany dalej "regulaminem"; regulamin jest aktem prawa miejscowego. Jednocześnie w ust. 2 wskazuje się, że regulamin określa szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczące:

- 1) wymagań w zakresie utrzymania czystości i porządku na terenie nieruchomości obejmujących:
 - a) prowadzenie we wskazanym zakresie selektywnego zbierania i odbierania odpadów komunalnych, w tym powstających w gospodarstwach domowych przeterminowanych leków i chemikaliów, zużytych baterii i akumulatorów, zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, mebli i innych odpadów wielkogabarytowych, odpadów budowlanych i rozbiórkowych oraz zużytych opon, a także odpadów zielonych,
 - b) uprzątnięcie błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego,
 - c) mycie i naprawy pojazdów samochodowych poza myjniami i warsztatami naprawczymi;
- 2) rodzaju i minimalnej pojemności pojemników przeznaczonych do zbierania odpadów komunalnych na terenie nieruchomości oraz na drogach publicznych, warunków rozmieszczania tych pojemników i ich utrzymania w odpowiednim stanie sanitarnym, porządkowym i technicznym, przy uwzględnieniu:
 - a) średniej ilości odpadów komunalnych wytwarzanych w gospodarstwach domowych bądź w innych źródłach,
 - b) liczby osób korzystających z tych pojemników;
- 3) częstotliwości i sposobu pozbywania się odpadów komunalnych i nieczystości ciekłych z terenu nieruchomości oraz z terenów przeznaczonych do użytku publicznego;
- 4) (uchylony);
- 5) innych wymagań wynikających z wojewódzkiego planu gospodarki odpadami;
- 6) obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe, mających na celu ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku;
- 7) wymagań utrzymywania zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej, w tym także zakazu ich utrzymywania na określonych obszarach lub w poszczególnych nieruchomościach;
- 8) wyznaczania obszarów podlegających obowiązkowej deratyzacji i terminów jej przeprowadzania.

Stosownie do treści art. 4 ust. 3 u.u.c.p.g. rada gminy jest obowiązana dostosować regulamin do wojewódzkiego planu gospodarki odpadami w terminie 6 miesięcy od dnia uchwalenia tego planu.

Należy zauważyć, iż na gruncie przepisów u.s.g., przewidziane zostały dwa rodzaje naruszeń prawa, które mogą być wywołane przez ustanowienie aktów uchwalanych przez organy gminy. Mogą być to naruszenia istotne lub nieistotne (art. 91 u.s.g.). Brak jest ustawowego zdefiniowania obu naruszeń, co stwarza konieczność sięgnięcia do stanowiska wypracowanego w tym zakresie w doktrynie i w orzecznictwie. Za "istotne" naruszenie prawa uznaje się uchybienie, prowadzące do skutków, które nie mogą być tolerowane w demokratycznym państwie prawnym. Do nich zalicza się między innymi naruszenie przepisów prawa ustrojowego oraz prawa materialnego, a także przepisów regulujących procedury podejmowania uchwał (por. M. Stahl, Z. Kmiecik, Akty nadzoru nad działalnością samorządu terytorialnego w świetle orzecznictwa NSA i poglądów doktryny, Samorząd Terytorialny 2001, z. 1-2, s. 101-102). W judykaturze za istotne naruszenie prawa, będące podstawą do stwierdzenia nieważności aktu, uznaje się takiego rodzaju naruszenia prawa jak: podjęcie uchwały przez organ niewłaściwy, brak podstawy do podjęcia uchwały określonej treści, niewłaściwe zastosowanie przepisu prawnego będącego podstawą podjęcia uchwały, naruszenie procedury podjęcia uchwały (por. wyroki NSA z dnia 11 lutego 1998 r., sygn. akt II SA/Wr 1459/97, Lex nr 33805; z dnia 8 lutego 1996 r., sygn. akt SA/Gd 327/95, Lex nr 25639). Stwierdzenie nieważności uchwały może nastąpić więc tylko wtedy, gdy uchwała pozostaje w wyraźnej sprzeczności z określonym przepisem prawnym, co jest oczywiste i bezpośrednio oraz wynika wprost z treści tego przepisu. Natomiast w przypadku nieistotnego naruszenia nie stwierdza się nieważności uchwały lub zarządzenia, ograniczając się do wskazania, iż uchwałę lub zarządzenie wydano z naruszeniem prawa.

Ponadto do aktów prawa miejscowego ma zastosowanie r.z.t.p. Zgodnie bowiem z § 143 załącznika do r.z.t.p. do aktów prawa miejscowego stosuje się odpowiednio zasady wyrażone w dziale VI, z wyjątkiem § 141, w dziale V, z wyjątkiem § 132, w dziale II oraz w dziale I rozdziały 2-7, a do przepisów porządkowych - również w dziale I rozdział 9, chyba że odrębne przepisy stanowią inaczej, co oznacza, że znajdują do nich zastosowanie między innymi przepisy §§ 20-29 umieszczone w rozdziale 4, działu I załącznika do r.z.t.p.

Nakaz stosowania określonych przepisów "odpowiednio" oznacza, że przy ich stosowaniu należy uwzględnić specyfikę spraw, których dotyczy takie odesłanie. W omawianym przypadku specyfika aktów prawa miejscowego jest zbliżona do specyfiki rozporządzeń. W polskim systemie prawnym akty prawa miejscowego zajmują analogiczną pozycję jak rozporządzenia, a różnica pomiędzy tymi dwoma rodzajami aktów wykonawczych sprowadza się do innego obszaru obowiązywania każdego z nich (por. wyrok NSA z dnia 4 kwietnia 2008 r., II OSK 102/08, NZS 2008, nr 5, s. 103).

Pierwszy z zakwestionowanych przepisów uchwały z dnia 17 marca 2014 r. zawarty w rozdziale III tj. § 9 uchwały stanowi, iż funkcjonowanie systemu selektywnego zbierania i odbierania odpadów komunalnych ma zapewnić:

- 1) ograniczenie składowania odpadów komunalnych ulegających biodegradacji,
- 2) wydzielenie odpadów niebezpiecznych z odpadów komunalnych,
- 3) osiągnięcie poziomów odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych.

Podstawą jego wydania stanowi powołany powyżej art. 4 ust. 2 pkt 5 u.u.c.p.g.

Przy czym stosownie do § 25 ust. 1 załącznika do r.z.t.p. przepis prawa materialnego powinien możliwie bezpośrednio i wyraźnie wskazywać kto, w jakich okolicznościach i jak powinien się zachować (przepis podstawowy). W powołanym § 25 ust. 1 załącznika do r.z.t.p. zostały określone zasady redagowania tzw. przepisu podstawowego, czyli przepisu prawa materialnego wyrażającego określoną dyrektywę postępowania. Zgodnie z tymi zasadami w przepisie podstawowym należy wskazać: jego adresatów, przesłanki jego stosowania, dyrektywę postępowania. Należy jednak podkreślić, że znajdują tu zastosowanie wszystkie zasady wyrażone w § 6 załącznika do r.z.t.p. Oznacza to, że przepis podstawowy należy redagować zgodnie z zasadami: precyzji tekstu prawnego, komunikatywności tekstu prawnego dla jego adresatów i adekwatności tekstu prawnego do zamiaru prawodawcy. Przepis podstawowy zredagowany niezgodnie z zasadami precyzji lub komunikatywności jest przepisem niejasnym i może być oceniony jako naruszający zasadę określoności przepisów prawnych sformułowaną w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego

Mając na uwadze powyższe zgodzić się należy z Prokuratorem, iż zaskarżony przepis uchwały ma charakter jedynie postulatyczny i stanowi ogólnikową rekapitulację postanowień zawartych w wojewódzkim planie gospodarki odpadami

obowiązującym na terenie województwa lubuskiego uchwalonego uchwałą nr XXX/280/12 Sejmiku Województwa Lubuskiego z dnia 10 września 2012 r. wraz z załącznikiem nr 1. Trudno w nim doszukać się normatywnego elementu. Nie określa on żadnych konkretnych warunków gospodarką odpadami, a przede wszystkim nie został ustalony adresat tej regulacji. Ponadto przepis uchwały nie spełnia wymogu precyzyjności i jednoznaczności. Uchybia on zatem dyspozycji § 25 i § 6 załącznika do r.z.t.p. w zw. z art. 4 ust. 2 pkt 5 u.u.c.p.g.

Można wprawdzie doszukiwać się również naruszenia § 21 i 24 załącznika do r.z.t.p., jednakże są to przepisy określające zasady budowy i systematyki aktów prawnych. Ich naruszenie nie stanowi istotnego naruszenia przepisów prawa, które mogłoby uzasadniać stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały w tej części.

Nie sposób również zgodzić się z twierdzeniem organu, iż wojewódzki plan gospodarki odpadami ma jedynie charakter wewnętrzny i stanowi on zbiór celów (postulatów), a tym samym pozbawiony jest elementów normatywnych. Wystarczy w tym miejscu wskazać na przepis art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U z 2013 poz. 21 ze zm. określanej dalej jak u.o.), który stanowi, iż posiadacz odpadów jest obowiązany do postępowania z odpadami w sposób zgodny z zasadami gospodarki odpadami, o których mowa w art. 16-31, w tym do prowadzenia procesów przetwarzania odpadów w taki sposób, aby procesy te oraz powstające w ich wyniku odpady nie stwarzały zagrożenia dla życia lub zdrowia ludzi oraz dla środowiska, a także w sposób zgodny z przepisami o ochronie środowiska i planami gospodarki odpadami. Również zgodnie z art. 46 ust. 1 pkt 2 u.o. właściwy organ odmawia wydania zezwolenia na zbieranie odpadów lub zezwolenia na przetwarzanie odpadów, w przypadku gdy zamierzony sposób gospodarowania odpadami jest niezgodny z planami gospodarki odpadami. Ponadto według art. 127 ust. 5 u.o. w przypadku gdy budowa składowiska odpadów nie jest określona w wojewódzkim planie gospodarki odpadami, organ właściwy do wydania pozwolenia na budowę składowiska odpadów odmawia wydania tego pozwolenia.

Kolejny zakwestionowany skargą przepis § 14 ust. 2 pkt 1 b uchwały stanowi, że osoba utrzymująca zwierzę domowe zobowiązana jest w odniesieniu do psów wyprowadzać psy agresywne, psy duże dodatkowo w nałożonym na pysk kagańcu.

Pojęcie „dużego psa” nie zostało przez uchwałodawcę sprecyzowane, a tym samym, nie znajdując normatywnej regulacji tego pojęcia w przepisach prawa powszechnie obowiązującego stwierdzić należy, iż tak nieprecyzyjne określenie

skutkować może arbitralnością rozstrzygnięć w przypadku badania, czy doszło do naruszenia przedmiotowego przepisu. Konieczność stanowienia prawa cechującego się "poprawnością", "precyzyjnością" i "jasnością" wielokrotnie podkreślał Trybunał Konstytucyjny (por. wyroki TK z dnia 10 listopada 1998 r., K 39/97, LEX nr 3460 ; z dnia 11 stycznia 2000 r., K 7/99, LEX nr 39281; z dnia 13 lutego 2001 r., KI9/99, LEX nr 46368; z dnia 13 września 2005 r., K 38/04, LEX nr 165332; z dnia 7 listopada 2006 r., SK 42/05, LEX nr 231203). Posługiwanie się pojęciem nieostrym stanowi naruszenie przepisu art. 2 Konstytucji RP. Nieprecyzyjne, niejasne postanowienia tej uchwały pozbawiają ją charakteru przepisu określającego nakazy i zakazy określonego zachowania się jednostek. Przy takiej nienormatywnej regulacji nakazu, poddanie za naruszenie jego postanowień odpowiedzialności w trybie i na zasadach określonych w prawie o wykroczeniach, narusza zasady demokratycznego państwa prawnego. Brak bowiem jest jasnych, zrozumiałych dla adresatów norm zachowania, których naruszenie powoduje pociągnięcie do odpowiedzialności określonej w prawie o wykroczeniach (por. wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 2 lipca 2004 r. III SAWr 51/04, wyrok WSA z dnia 2 września 2013 r. II SAWr 425/13). Natomiast pojęcie psa agresywnego zostało zdefiniowane w powołanym rozporządzeniu MSWiA z dnia 28 kwietnia 2003 r.

Mając na uwadze powyższe sąd - na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a. - stwierdził nieważność § 9 oraz § 14 ust. 2 pkt 1 b w odniesieniu do sformułowania „psy duże” (pkt I wyroku)

Stosownie do art. 152 p.p.s.a., z uwagi na uwzględnienie wniesionej skargi, należało również orzec, iż zaskarżona uchwała nie może być wykonana w części w jakiej nastąpiło stwierdzenie jej nieważności (pkt II) .

Skład orzekający w niniejszej sprawie skłania się ku pogładowi, że uregulowana w tym ostatnim przepisie instytucja wstrzymania wykonania zaskarżonego aktu dotyczy także aktu prawa miejscowego. Zakres zastosowania tego przepisu dotyczy wykonalności w szerokim jej sensie. Zwrot "w razie uwzględnienia skargi sąd w wyroku określa, czy i w jakim zakresie akt lub czynność nie mogą być wykonane", użyty w komentowanym przepisie, należy zatem traktować jako synonim określenia "czy i w jakim zakresie zawieszona jest moc (skutek prawny) aktu lub czynności". W tej sytuacji, to czy konkretny akt poddaje się wykonaniu w sensie czynienia użytku z uprawnienia bądź wypełnienia obowiązku z niego wynikającego nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia, o którym stanowi wymieniony

przepis (por. Z. Kmiecik, glosa do wyroku NSA z dnia 29 kwietnia 2004 r., OSK 591/04, OSP 2005/4/50; także R. Sawuła, Stosowanie art. 152 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Wybrane zagadnienia, PiP z 2004/8/71 i powołane tam poglądy).

W ocenie Sądu, dla zapewnienia ochrony porządku prawnego konieczne jest wstrzymanie wykonania aktu prawa miejscowego, co do którego domniemanie zgodności z prawem zostało obalone. Nie ulega wątpliwości, że zaskarżona uchwała jako akt prawa miejscowego, stanowiła podstawę indywidualnych aktów stosowania prawa kierowanych do mieszkańców gminy, dlatego też sąd, z uwagi na zakres i rozmiar stwierdzonych w niniejszej sprawie naruszeń prawa, zobligowany był zastosować przewidziane ustawowo środki ochrony tymczasowej uniemożliwiające dalsze kształtowanie stosunków prawnych i sytuacji prawnej obywateli, na podstawie norm aktu prawa powszechnie obowiązującego, dotkniętego kwalifikowanymi wadami skutkującymi stwierdzeniem jego nieważności w części. Dodatkowo wskazać należy, że zgodnie z art. 92 ust. 1 u.s.g. , stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały lub zarządzenia organu gminy wstrzymuje ich wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego. Rozstrzygnięcie nadzorcze staje się prawomocne z upływem terminu do wniesienia skargi bądź z datą oddalenia lub odrzucenia skargi przez sąd (art. 98 ust. 5 u.s.g.). O ile zatem ustawodawca przewidział, że taki skutek z mocy prawa wywołuje stwierdzenie nieważności uchwały rady gminy, w tym aktu prawa miejscowego, przez organ nadzoru (rozstrzygnięciem nadzorczym), tym bardziej zasadne jest wstrzymanie wykonania zaskarżonej uchwały przez sąd, której nieważność stwierdzono wyrokiem uwzględniającym skargę, nadto rozstrzygnięcie to traci moc z chwilą uprawomocnienia się niniejszego wyroku (por. wyrok WSA w Gliwicach z dnia 09 stycznia 2014 r. IV SA/GI 876/13 m wyrok NSA z dnia 24 stycznia 2013 r. sygn. akt I OSK 2125/12, wyrok NSA z dnia 26 września 2012 r. sygn. akt I OSK 1345/12, wyrok NSA z dnia 5 maja 2012 r. sygn. akt I OSK 639/12).

na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

22.10.2016

dnia podpis